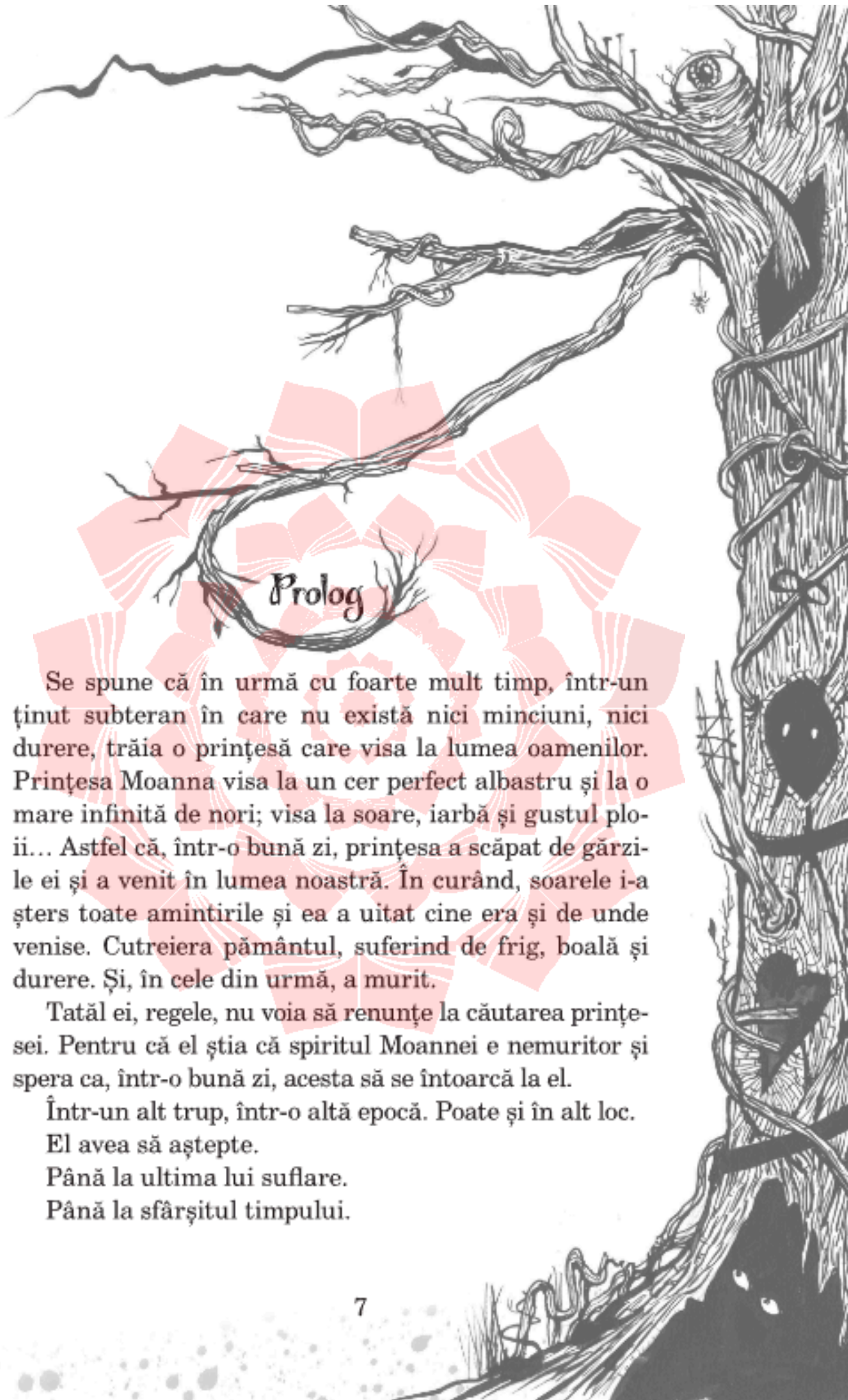

Prolog

Se spune că în urmă cu foarte mult timp, într-un ținut subteran în care nu există nici minciuni, nici durere, trăia o prințesă care visa la lumea oamenilor. Prințesa Moanna visa la un cer perfect albastru și la o mare infinită de nori; visa la soare, iarbă și gustul ploii... Astfel că, într-o bună zi, prințesa a scăpat de gârzi-le ei și a venit în lumea noastră. În curând, soarele i-a șters toate amintirile și ea a uitat cine era și de unde venise. Cutureiera pământul, suferind de frig, boală și durere. Și, în cele din urmă, a murit.

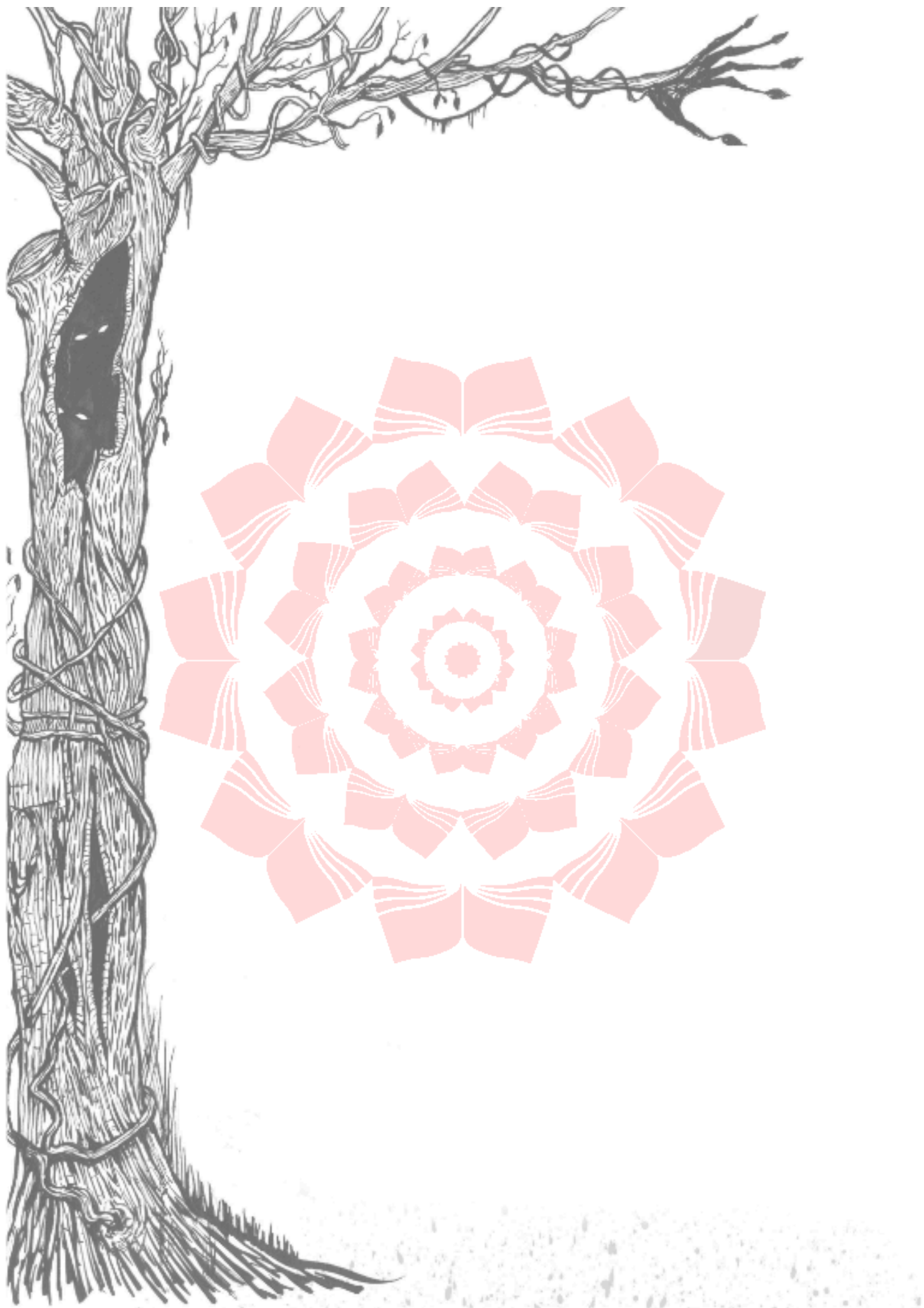
Tatăl ei, regele, nu voia să renunțe la căutarea prințesei. Pentru că el știa că spiritul Moannei e nemuritor și spera ca, într-o bună zi, acesta să se întoarcă la el.

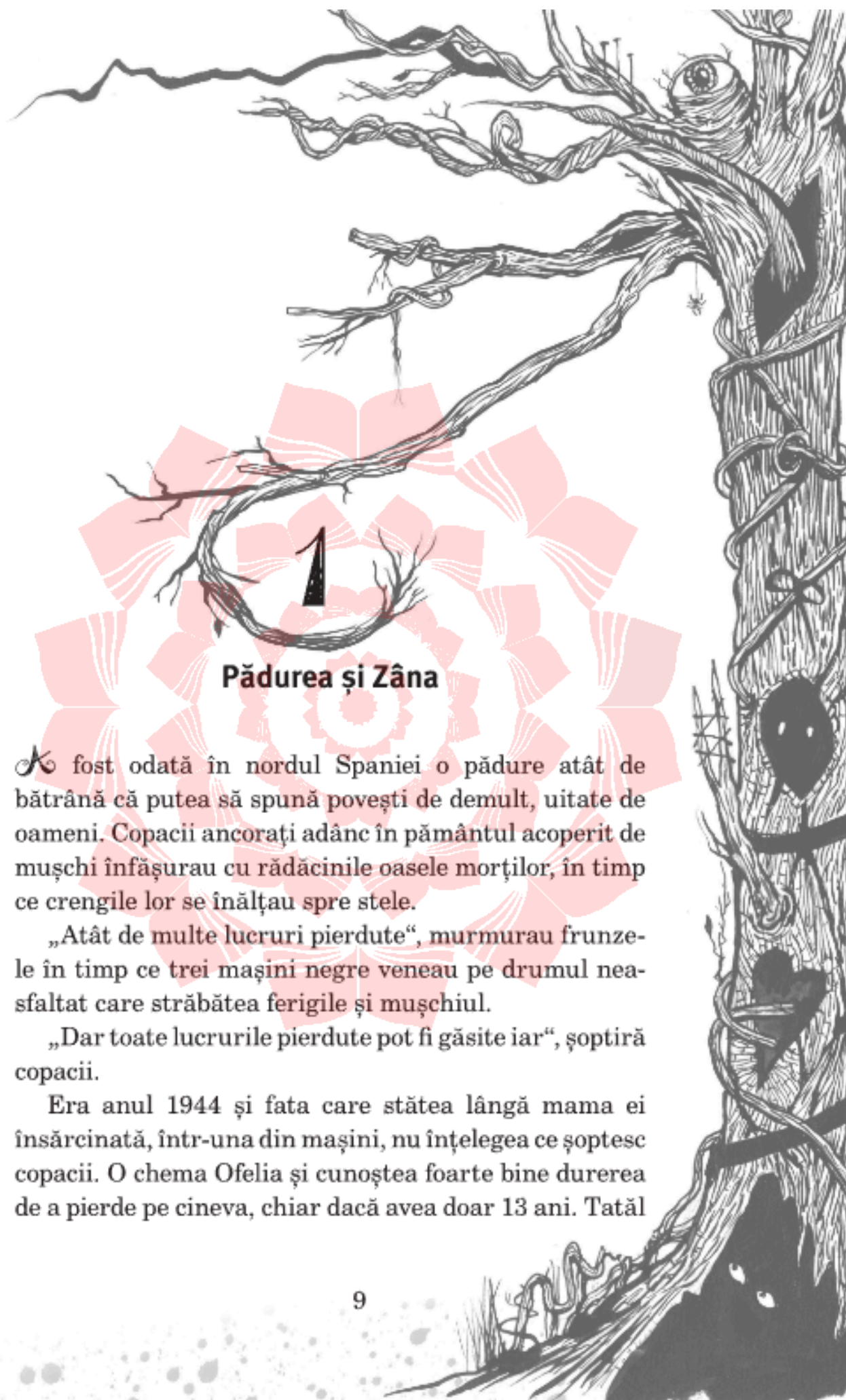
Într-un alt trup, într-o altă epocă. Poate și în alt loc.

El avea să aștepte.

Până la ultima lui suflare.

Până la sfârșitul timpului.

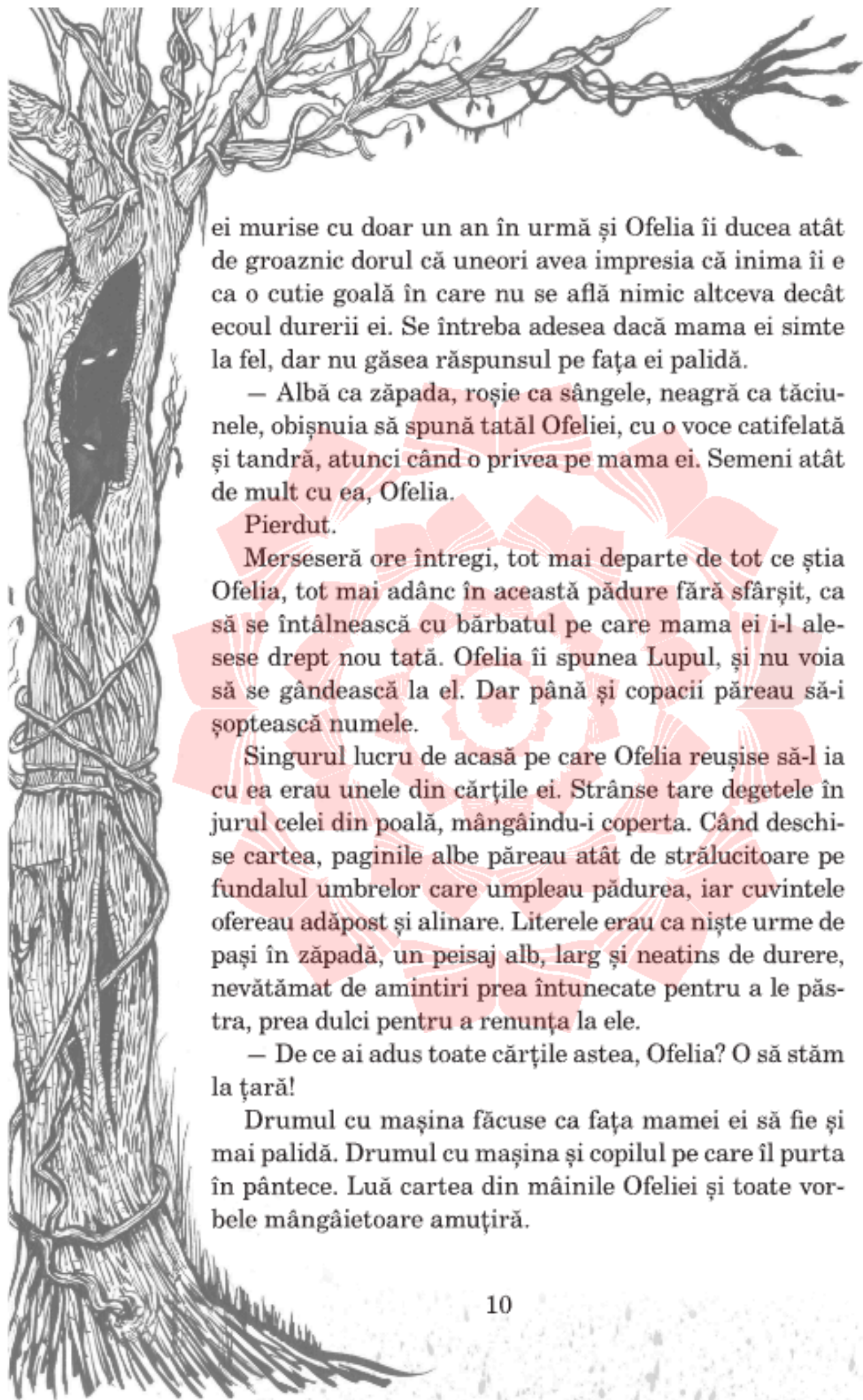
Pădurea și Zâna

A fost odată în nordul Spaniei o pădure atât de bătrână că putea să spună povești de demult, uitate de oameni. Copacii ancorați adânc în pământul acoperit de mușchi înfășurau cu rădăcinile oasele morților, în timp ce crengile lor se înălțau spre stele.

„Atât de multe lucruri pierdute“, murmurau frunzele în timp ce trei mașini negre veneau pe drumul neasfaltat care străbătea ferigile și mușchiul.

„Dar toate lucrurile pierdute pot fi găsite iar“, șoptiră copacii.

Era anul 1944 și fata care stătea lângă mama ei însărcinată, într-una din mașini, nu înțelegea ce șoptesc copacii. O chema Ofelia și cunoștea foarte bine durerea de a pierde pe cineva, chiar dacă avea doar 13 ani. Tatăl

ei murise cu doar un an în urmă și Ofelia îi ducea atât de groaznic dorul că uneori avea impresia că inima îi e ca o cutie goală în care nu se află nimic altceva decât eoul durerii ei. Se întreba adesea dacă mama ei simte la fel, dar nu găsea răspunsul pe fața ei palidă.

— Albă ca zăpada, roșie ca sângele, neagră ca tăciunele, obișnuia să spună tatăl Ofeliei, cu o voce catifelată și tandră, atunci când o privea pe mama ei. Semeni atât de mult cu ea, Ofelia.

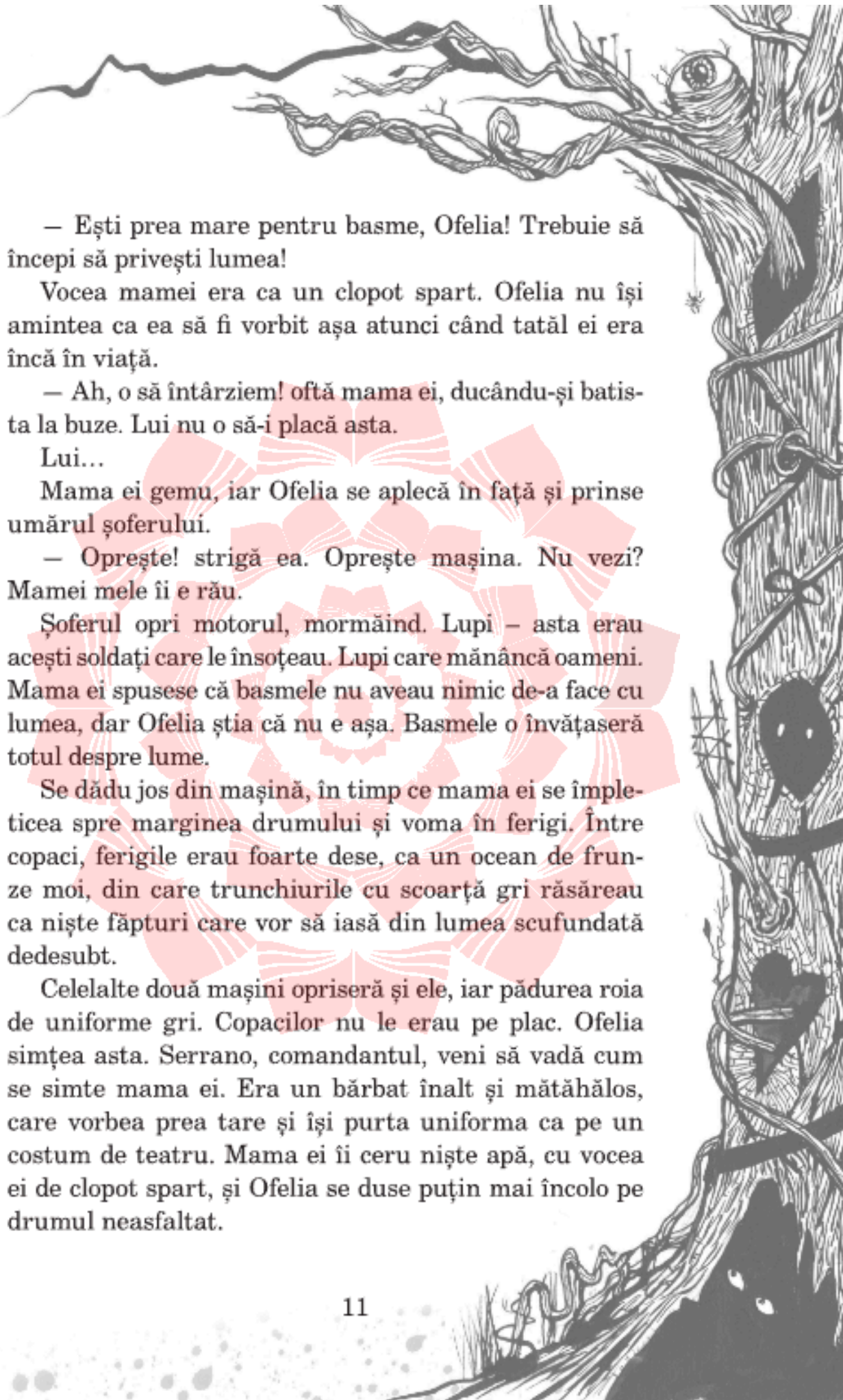
Pierdut.

Merseseră ore întregi, tot mai departe de tot ce știa Ofelia, tot mai adânc în această pădure fără sfârșit, ca să se întâlnească cu bărbatul pe care mama ei i-l alesese drept nou tată. Ofelia îi spunea Lupul, și nu voia să se gândească la el. Dar până și copacii păreau să-i șoptească numele.

Singurul lucru de acasă pe care Ofelia reușise să-l ia cu ea erau unele din cărțile ei. Strânse tare degetele în jurul celei din poală, mângâindu-i coperta. Când deschise cartea, paginile albe păreau atât de strălucitoare pe fundalul umbrelor care umpleau pădurea, iar cuvintele ofereau adăpost și alinare. Literele erau ca niște urme de pași în zăpadă, un peisaj alb, larg și neatins de durere, nevătămat de amintiri prea întunecate pentru a le păstra, prea dulci pentru a renunța la ele.

— De ce ai adus toate cărțile astea, Ofelia? O să stăm la țară!

Drumul cu mașina făcuse ca fața mamei ei să fie și mai palidă. Drumul cu mașina și copilul pe care îl purta în pânțece. Luă cartea din mâinile Ofeliei și toate vorbele mângâietoare amuțiră.

— Ești prea mare pentru basme, Ofelia! Trebuie să începi să privești lumea!

Vocea mamei era ca un clopot spart. Ofelia nu își amintea ca ea să fi vorbit așa atunci când tatăl ei era încă în viață.

— Ah, o să întârziem! oftă mama ei, ducându-și batis-ta la buze. Lui nu o să-i placă asta.

Lui...

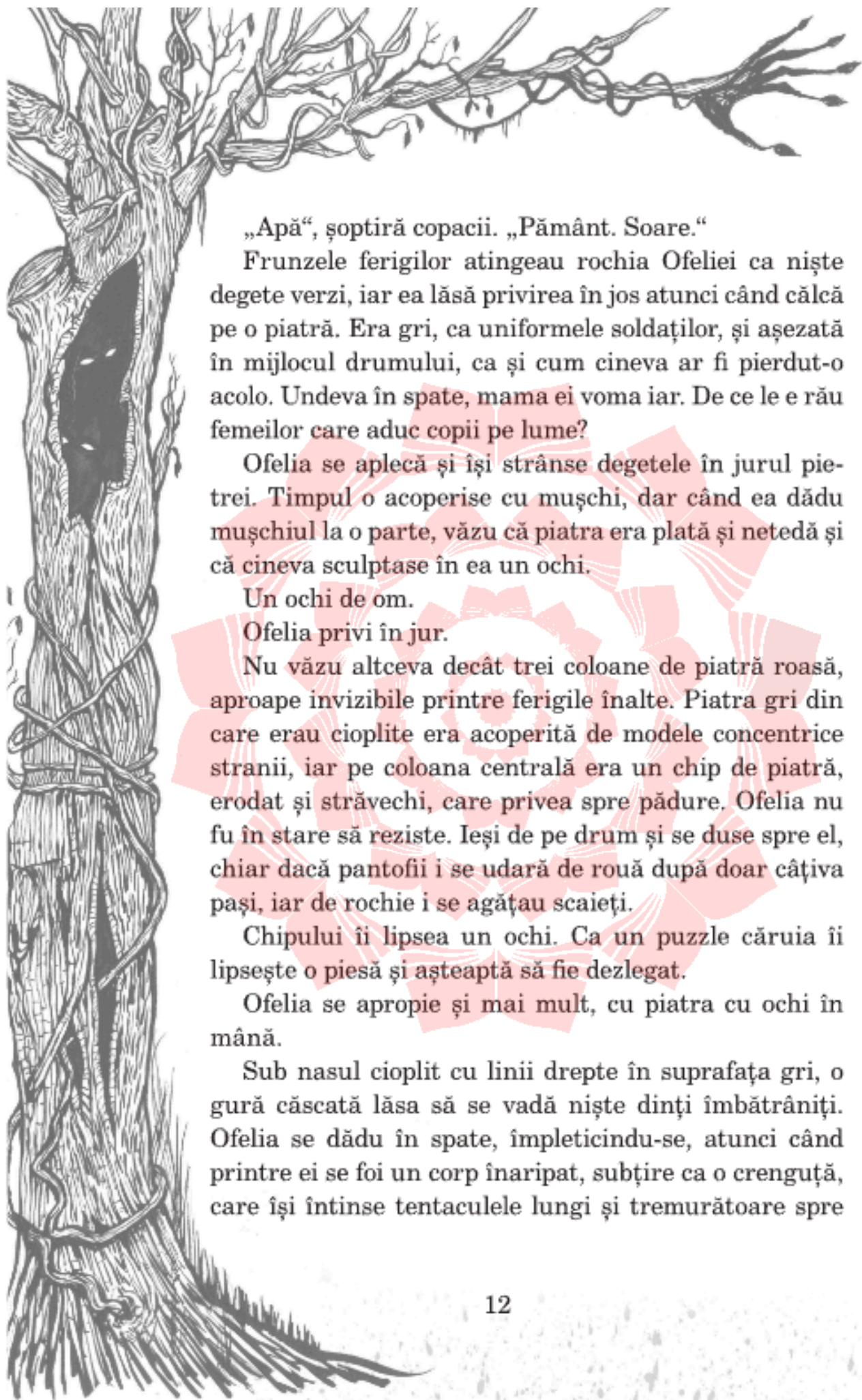
Mama ei gemu, iar Ofelia se aplecă în față și prinse umărul șoferului.

— Oprește! strigă ea. Oprește mașina. Nu vezi? Mamei mele îi e rău.

Șoferul opri motorul, mormăind. Lupi – asta erau acești soldați care le însoțeau. Lupi care mănâncă oameni. Mama ei spusese că basmele nu aveau nimic de-a face cu lumea, dar Ofelia știa că nu e așa. Basmele o învățaseră totul despre lume.

Se dădu jos din mașină, în timp ce mama ei se împle-ticea spre marginea drumului și voma în ferigi. Între copaci, ferigile erau foarte dese, ca un ocean de frun-ze moi, din care trunchiurile cu scoarță gri răsăreau ca niște făpturi care vor să iasă din lumea scufundată dedesubt.

Celelalte două mașini opriseră și ele, iar pădurea roia de uniforme gri. Copacilor nu le erau pe plac. Ofelia simțea asta. Serrano, comandantul, veni să vadă cum se simte mama ei. Era un bărbat înalt și mătăhălos, care vorbea prea tare și își purta uniforma ca pe un costum de teatru. Mama ei îi ceru niște apă, cu vocea ei de clopot spart, și Ofelia se duse puțin mai încolo pe drumul neasfaltat.

„Apă“, șoptiră copacii. „Pământ. Soare.“

Frunzele ferigilor atingeau rochia Ofeliei ca niște degete verzi, iar ea lăsă privirea în jos atunci când călcă pe o piatră. Era gri, ca uniformele soldaților, și așezată în mijlocul drumului, ca și cum cineva ar fi pierdut-o acolo. Undeva în spate, mama ei voma iar. De ce le e rău femeilor care aduc copii pe lume?

Ofelia se aplecă și își strânse degetele în jurul pietrei. Timpul o acoperise cu mușchi, dar când ea dădu mușchiul la o parte, văzu că piatra era plată și netedă și că cineva sculptase în ea un ochi.

Un ochi de om.

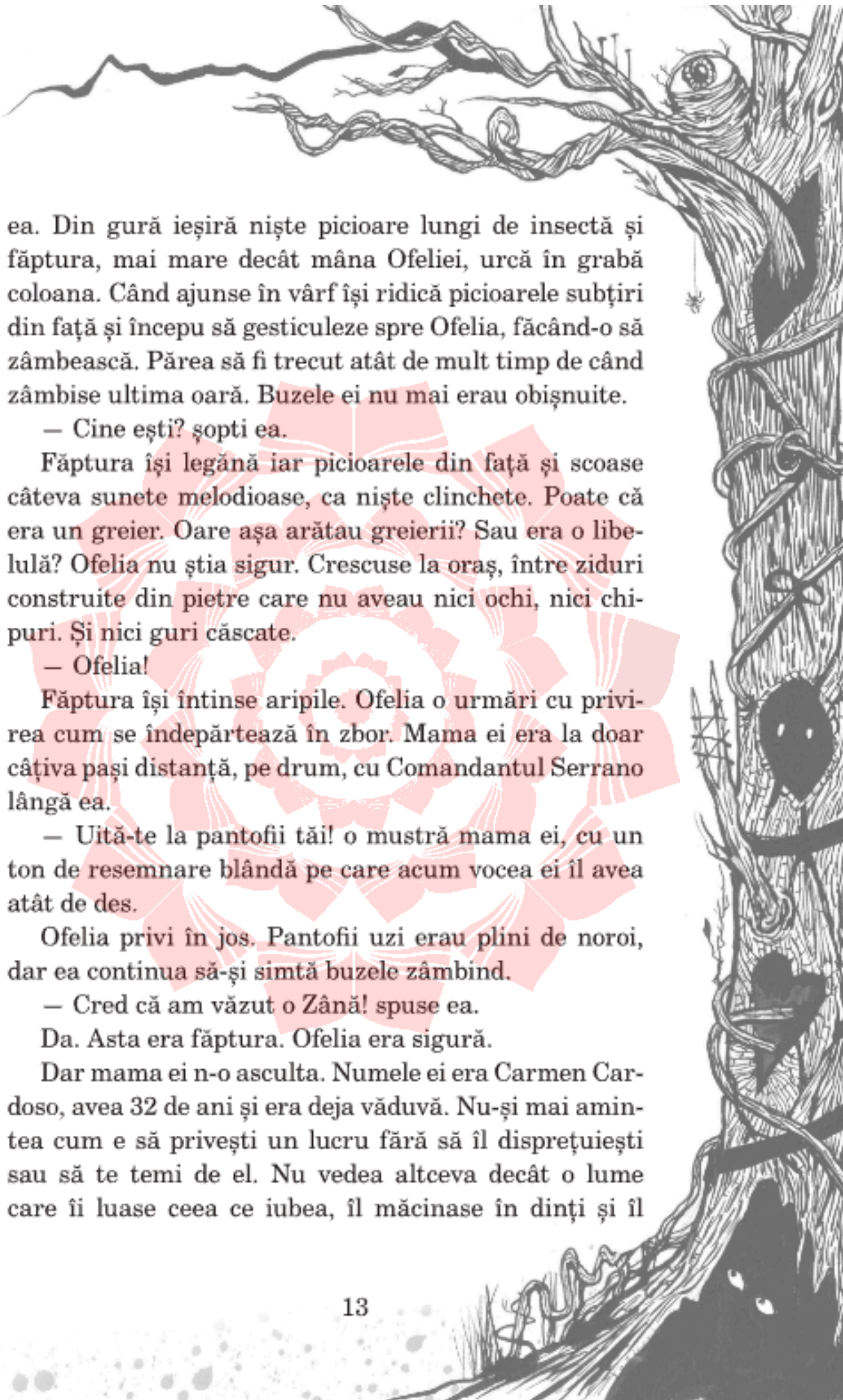
Ofelia privi în jur.

Nu văzu altceva decât trei coloane de piatră roasă, aproape invizibile printre ferigile înalte. Piatra gri din care erau cioplite era acoperită de modele concentrice stranii, iar pe coloana centrală era un chip de piatră, erodat și străvechi, care privea spre pădure. Ofelia nu fu în stare să reziste. Ieși de pe drum și se duse spre el, chiar dacă pantofii i se udară de rouă după doar câțiva pași, iar de rochie i se agățau scaieți.

Chipului îi lipsea un ochi. Ca un puzzle căruia îi lipsește o piesă și așteaptă să fie dezlegat.

Ofelia se apropie și mai mult, cu piatra cu ochi în mână.

Sub nasul cioplit cu linii drepte în suprafața gri, o gură căscată lăsa să se vadă niște dinți îmbătrâniți. Ofelia se dădu în spate, împleticindu-se, atunci când printre ei se foi un corp înaripat, subțire ca o crenguță, care își întinse tentaculele lungi și tremurătoare spre

ea. Din gură ieșiră niște picioare lungi de insectă și făptura, mai mare decât mâna Ofeliei, urcă în grabă coloana. Când ajunse în vârf își ridică picioarele subțiri din față și începu să gesticuleze spre Ofelia, făcând-o să zâmbească. Părea să fi trecut atât de mult timp de când zâmbise ultima oară. Buzele ei nu mai erau obișnuite.

— Cine ești? șopti ea.

Făptura își legănă iar picioarele din față și scoase câteva sunete melodioase, ca niște clinchete. Poate că era un greier. Oare așa arătau greierii? Sau era o libelulă? Ofelia nu știa sigur. Crescuse la oraș, între ziduri construite din pietre care nu aveau nici ochi, nici chipuri. Și nici guri căscate.

— Ofelia!

Făptura își întinse aripile. Ofelia o urmări cu privirea cum se îndepărtează în zbor. Mama ei era la doar câțiva pași distanță, pe drum, cu Comandantul Serrano lângă ea.

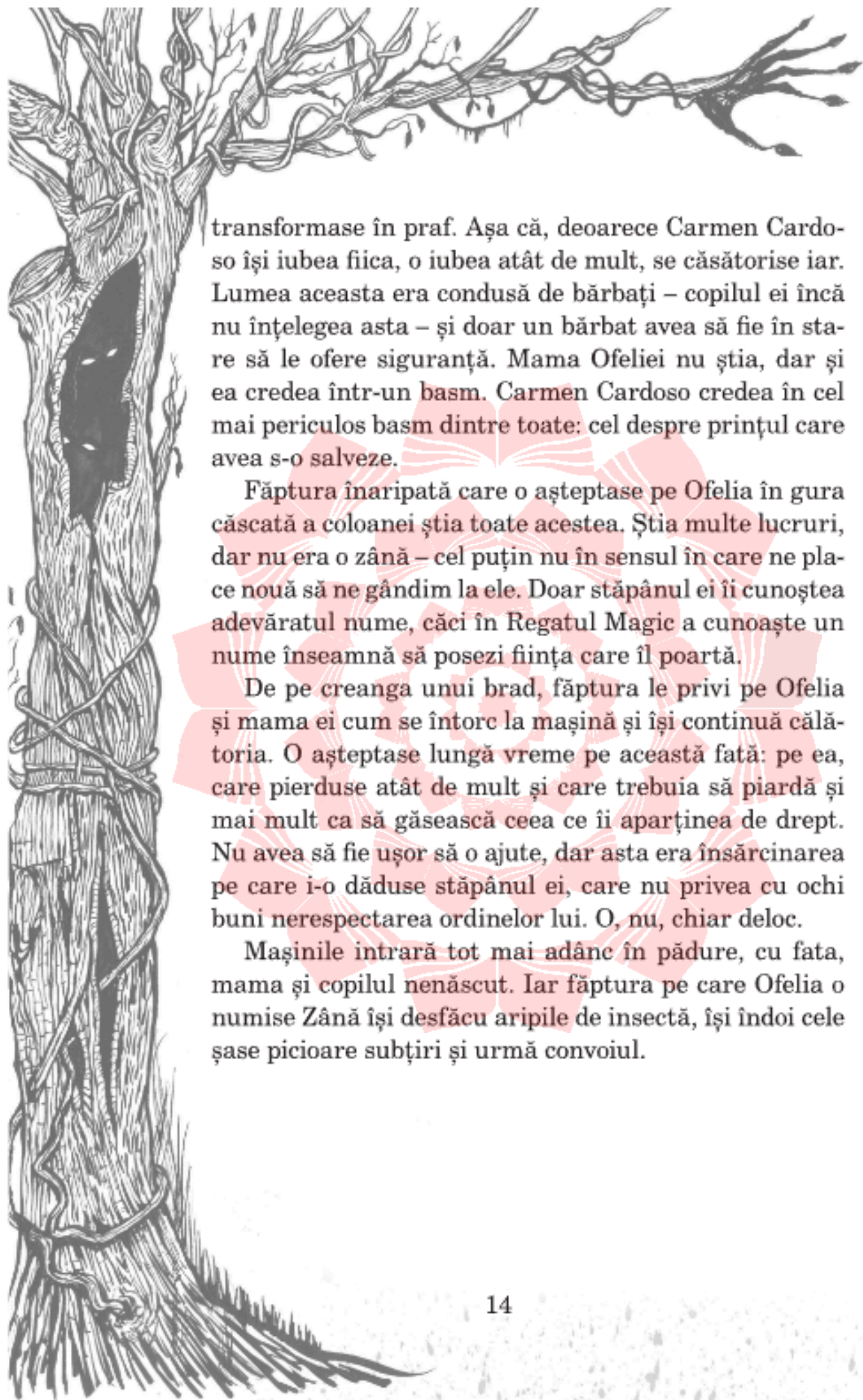
— Uită-te la pantofii tăi! o muștră mama ei, cu un ton de resemnare blândă pe care acum vocea ei îl avea atât de des.

Ofelia privi în jos. Pantofii uzi erau plini de noroi, dar ea continua să-și simtă buzele zâmbind.

— Cred că am văzut o Zână! spuse ea.

Da. Asta era făptura. Ofelia era sigură.

Dar mama ei n-o asculta. Numele ei era Carmen Cardoso, avea 32 de ani și era deja văduvă. Nu-și mai amintea cum e să privești un lucru fără să îl disprețuiești sau să te temi de el. Nu vedea altceva decât o lume care îi luase ceea ce iubea, îl măcinase în dinți și îl

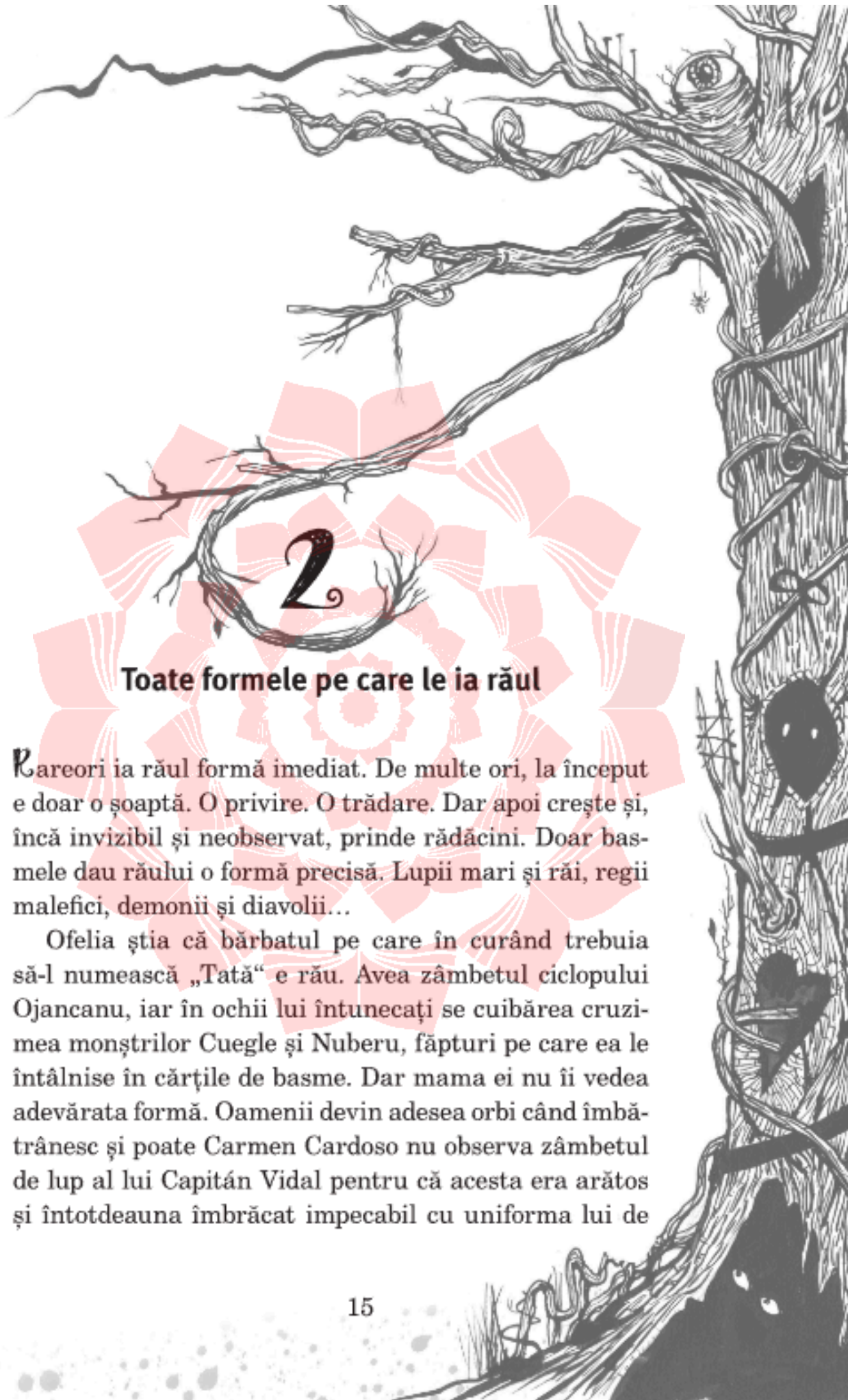

transformase în praf. Așa că, deoarece Carmen Cardoso își iubea fiica, o iubea atât de mult, se căsătorise iar. Lumea aceasta era condusă de bărbați – copilul ei încă nu înțelegea asta – și doar un bărbat avea să fie în stare să le ofere siguranță. Mama Ofeliei nu știa, dar și ea credea într-un **basm**. Carmen Cardoso credea în cel mai periculos basm dintre toate: cel despre prințul care avea s-o salveze.

Făptura înaripată care o așteptase pe Ofelia în gura căscată a coloanei știa toate acestea. Știa multe lucruri, dar nu era o zână – cel puțin nu în sensul în care ne place nouă să ne gândim la ele. Doar stăpânul ei îi cunoștea adevăratul nume, căci în Regatul Magic a cunoaște un nume înseamnă să posezi ființa care îl poartă.

De pe creanga unui brad, făptura le privi pe Ofelia și mama ei cum se întorc la mașină și își continuă călătoria. O așteptase lungă vreme pe această fată: pe ea, care pierduse atât de mult și care trebuia să piardă și mai mult ca să găsească ceea ce îi aparținea de drept. Nu avea să fie ușor să o ajute, dar asta era însărcinarea pe care i-o dăduse stăpânul ei, care nu privea cu ochi buni nerespectarea ordinelor lui. O, nu, chiar deloc.

Mașinile intrară tot mai adânc în pădure, cu fata, mama și copilul nenăscut. Iar făptura pe care Ofelia o numise Zână își desfăcu aripile de insectă, își îndoi cele șase picioare subțiri și urmă convoiul.

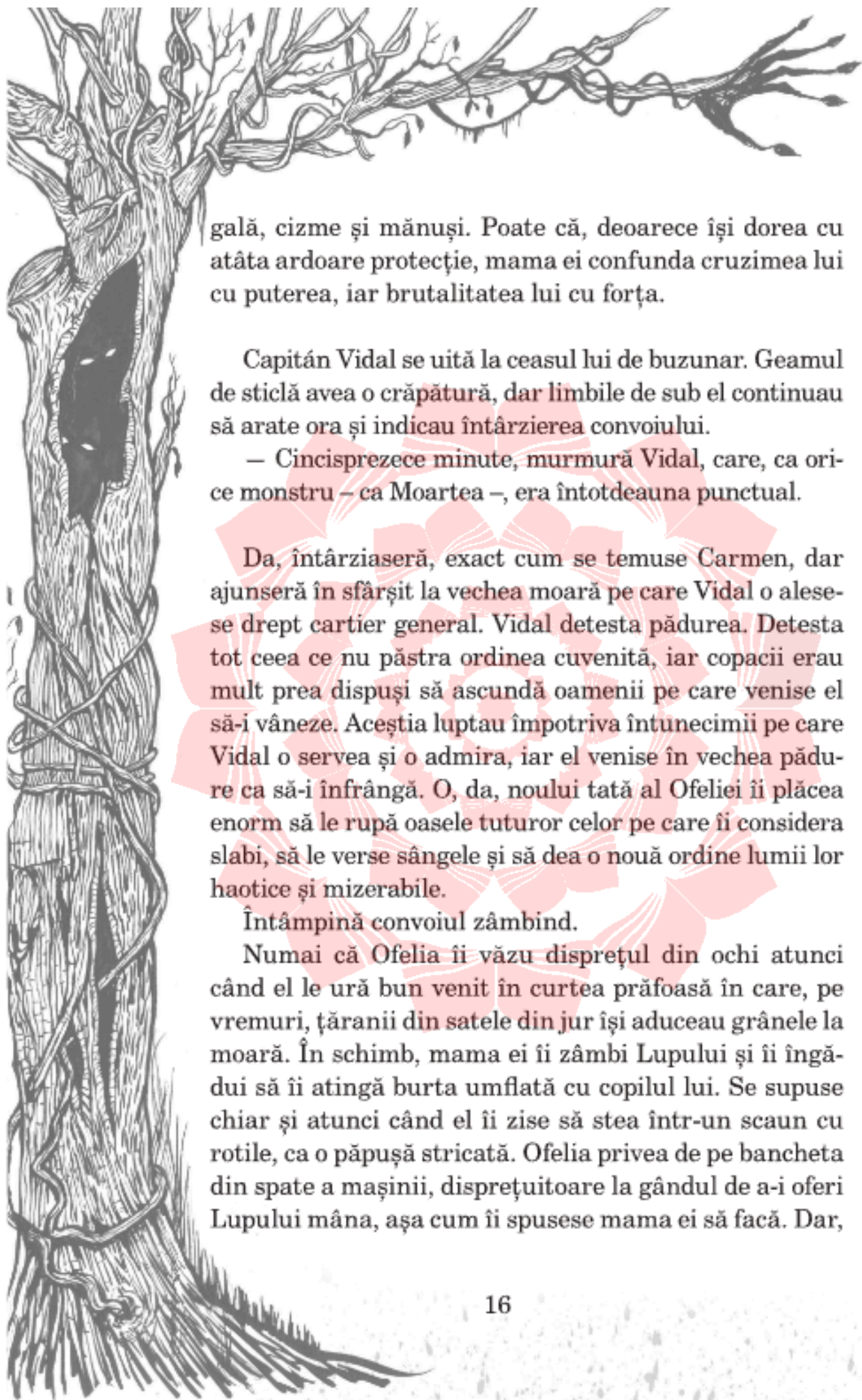

2

Toate formele pe care le ia răul

Rareori ia răul formă imediat. De multe ori, la început e doar o șoaptă. O privire. O trădare. Dar apoi crește și, încă invizibil și neobservat, prinde rădăcini. Doar basmele dau răului o formă precisă. Lupii mari și răi, regii malefici, demonii și diavolii...

Ofelia știa că bărbatul pe care în curând trebuia să-l numească „Tată“ e rău. Avea zâmbetul ciclopului Ojancanu, iar în ochii lui întunecați se cuibărea cruzimea monștrilor Cuegle și Nuberu, făpturi pe care ea le întâlnise în cărțile de basme. Dar mama ei nu îi vedea adevărata formă. Oamenii devin adesea orbi când îmbătrânesc și poate Carmen Cardoso nu observa zâmbetul de lup al lui Capitán Vidal pentru că acesta era arătos și întotdeauna îmbrăcat impecabil cu uniforma lui de

gală, cizme și mănuși. Poate că, deoarece își dorea cu atâta ardoare protecție, mama ei confunda cruzimea lui cu puterea, iar brutalitatea lui cu forța.

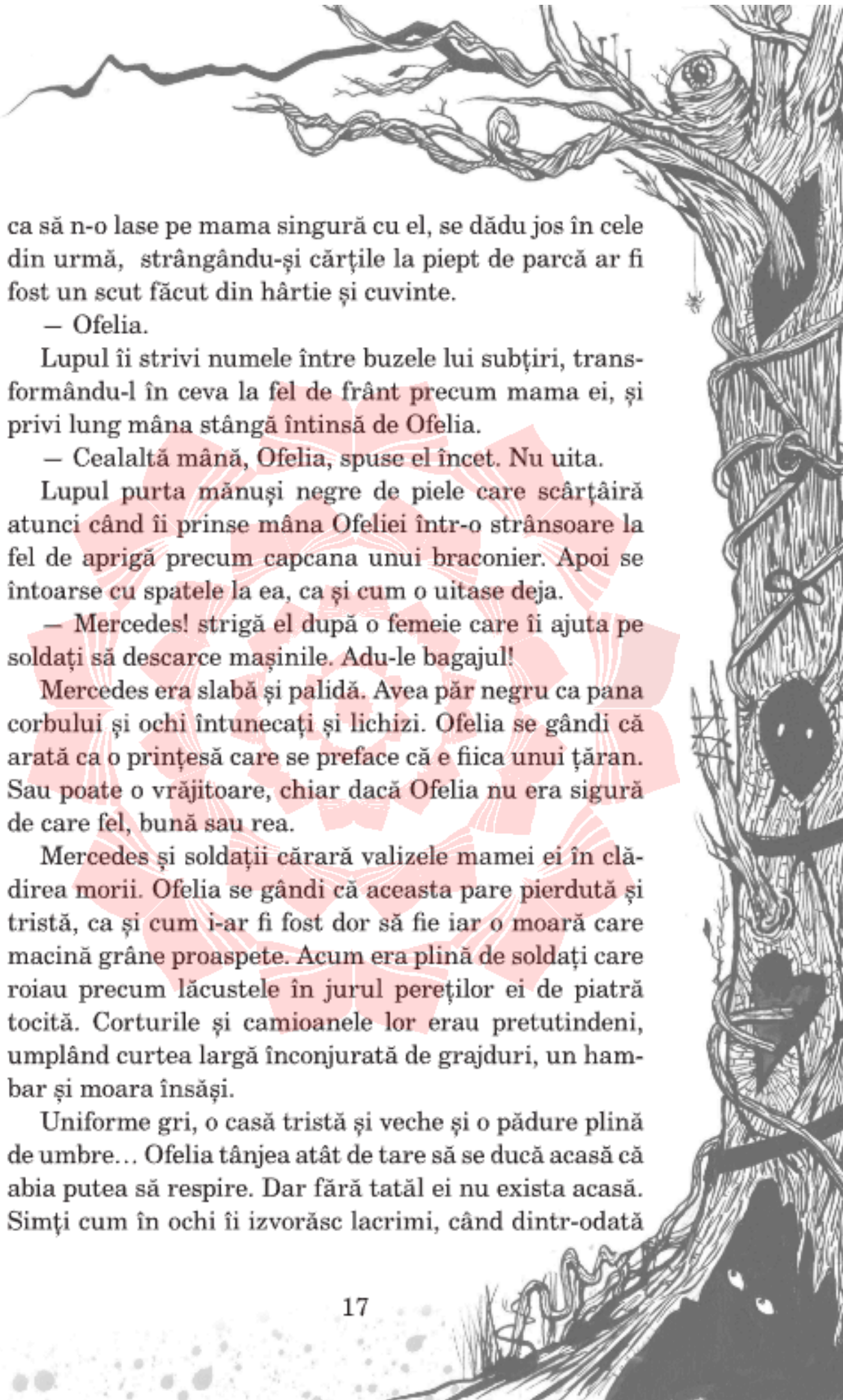
Capitán Vidal se uită la ceasul lui de buzunar. Geamul de sticlă avea o crăpătură, dar limbile de sub el continuau să arate ora și indicau întârzierea convoiului.

— Cincisprezece minute, murmură Vidal, care, ca orice monstru – ca Moartea –, era întotdeauna punctual.

Da, întârziaseră, exact cum se temuse Carmen, dar ajunseră în sfârșit la vechea moară pe care Vidal o alesese drept cartier general. Vidal detesta pădurea. Detesta tot ceea ce nu păstra ordinea cuvenită, iar copacii erau mult prea dispuși să ascundă oamenii pe care venise el să-i vâneze. Aceștia luptau împotriva întunecimii pe care Vidal o servea și o admira, iar el venise în vechea pădure ca să-i înfrângă. O, da, noului tată al Ofeliei îi plăcea enorm să le rupă oasele tuturor celor pe care îi considera slabi, să le verse sângele și să dea o nouă ordine lumii lor haotice și mizerabile.

Întâmpină convoiul zâmbind.

Numai că Ofelia îi văzu disprețul din ochi atunci când el le ură bun venit în curtea prăfoasă în care, pe vremuri, țăranii din satele din jur își aduceau grânele la moară. În schimb, mama ei îi zâmbi Lupului și îi îngădui să îi atingă burta umflată cu copilul lui. Se supuse chiar și atunci când el îi zise să stea într-un scaun cu rotile, ca o păpușă stricată. Ofelia privea de pe bancheta din spate a mașinii, disprețuitoare la gândul de a-i oferi Lupului mâna, așa cum îi spusese mama ei să facă. Dar,

ca să n-o lase pe mama singură cu el, se dădu jos în cele din urmă, strângându-și cărțile la piept de parcă ar fi fost un scut făcut din hârtie și cuvinte.

— Ofelia.

Lupul îi strivi numele între buzele lui subțiri, transformându-l în ceva la fel de frânt precum mama ei, și privi lung mâna stângă întinsă de Ofelia.

— Cealaltă mână, Ofelia, spuse el încet. Nu uita.

Lupul purta mănuși negre de piele care scârțâiră atunci când îi prinse mâna Ofeliei într-o strânsoare la fel de aprigă precum capcana unui braconier. Apoi se întoarse cu spatele la ea, ca și cum o uitase deja.

— Mercedes! strigă el după o femeie care îi ajuta pe soldați să descarce mașinile. Adu-le bagajul!

Mercedes era slabă și palidă. Avea păr negru ca pana corbului și ochi întunecați și lichizi. Ofelia se gândi că arată ca o prințesă care se preface că e fiica unui țăran. Sau poate o vrăjitoare, chiar dacă Ofelia nu era sigură de care fel, bună sau rea.

Mercedes și soldații cărară valizele mamei ei în clădirea morii. Ofelia se gândi că aceasta pare pierdută și tristă, ca și cum i-ar fi fost dor să fie iar o moară care macină grâne proaspete. Acum era plină de soldați care roiau precum lăcustele în jurul pereților ei de piatră tocită. Corturile și camioanele lor erau pretutindeni, umplând curtea largă înconjurată de grajduri, un hambar și moara însăși.

Uniforme gri, o casă tristă și veche și o pădure plină de umbre... Ofelia tânjea atât de tare să se ducă acasă că abia putea să respire. Dar fără tatăl ei nu exista acasă. Simți cum în ochi îi izvorăsc lacrimi, când dintr-odată

